MIELIPIDE

Itse suuntaisin urheiluun käytettävää rahaa enemmän koko kansan kuntoa edistäviin hankkeisiin. **MARKO HOIKKANIEMI LUKIJALTA-PALSTALLA**

LUKIJALTA

KARI SALONEN

Yksityiset metsänhoitoyhtiöt tarjoavat samantapaisia palveluita kuin metsänhoitoyhdistyksetkin. Metsänhoitoyhdistyksiä tarvitaan kuitenkin edunvalvontaan, kirjoittaa Hannu Riihimäki.

Metsänhoitoyhdistyksiä tarvitaan jatkossakin

Metsänhoitoyhdistyksen jäsenyys ja metsänhoitomaksu ovat puhuttaneet metsäalan toimijoita jo jonkin aikaa. Hallitusohjelman edellyttämää metsänhoitoyhdistyslain uudistamista ja sen toteuttamisen vaihtoehtoja on käsitelty runsaasti myös julkisuudessa.

Hallitus aikoo kevään aikana ratkaista metsänhoitoyhdistysten kohtalon.

Julkisuudessakin esillä olleina vaihtoehtoina ovat koko metsänhoitolain ja nykyisen järjestelmän lopettaminen tai yhdistysjäsenyyden muuttaminen vapaaehtoiseksi.

Lakimuutoksen taustalla on erityisesti metsänhoitojärjestelmän saama kritiikki yksityisiltä metsänhoitoyhtiöiltä ja metsäteollisuudelta.

Nykyisen mhy-lain ongelmaksi on koettu, että lakisääteisen maksun turvin yhdistykset saavat metsäpalvelumarkkinoilla kilpailuetua muihin toimijoihin verrattuna. Yhdistysten merkitys metsäalan organisaatiokentässä on kuitenkin paljon syvemmällä kuin nyt käytävässä lakimuutoskeskustelussa annetaan ymmärtää.

Metsänhoitoyhdistysten tärkein tehtävä on edelleen metsänomistajien edunvalvonta heidän omana paikallisena toimijanaan.

Puukaupallinen edunvalvonta erottaa ne kaikista muista toimijoista. Puukaupassa liikkuvat suuret rahat – metsäpalveluissa pienet. Yhdistysten tuottama lisäarvo on puukaupan kilpailutuksessa ja katkonnan valvonnassa. Niissä suurimmat euromäärät voitetaan tai hävitään.

Useimmat metsänomistajat osaavat pyytää tarjoukset leimikoistaan, metsäyhtiöt tekevät niitä jopa pyytämättä. Kuitenkin ainoastaan koko maakunnan kokoisella mhy:llä on riittävä hinta- ja katkontatieto toteutuneista kaupoista puukauppatarjousten luotettavaa vertailua varten. Yksityiset metsänhoitoyhtiöt eivät pärjää tässä suhteessa yhdistyksille.

Puunostajatko oveline ostoja palvelusopimuksineen sitten ovat pyyteettömästi puuntuottajien asialla?

Oman kokemukseni mukaan puunostajilla on mielessä metsänomistajan etu ainoastaan siihen asti kuin tyydyttävän ja jatkuvan asiakassuhteen saavuttaminen sitä vaati. Siitä eteenpäin eurot pyörivät muiden kuin metsänomistajan kukkaroon.

Kaikki puhtaasti liiketoimintapohjalta toimivat yritykset tavoittelevat suoria asiakassuhteita, joita ei tarvitse kilpailuttaa ja joilla asiakas saadaan sitoutettua yrityksen palveluihin.

Näin toimii myös metsäteollisuus.

On metsänomistajien aliarvioimista väittää muuta kuin, että lakimuutoksen takana vaikuttavista tekijöistä ylivoimaisesti suurin on teollisuuden näkökulma siitä, että puun saisi ilman yhdistyksiä halvemmalla.

Metsäteollisuuden huoli yhdistysten voimakkaasta roolista todistaa, että pitkällä aikavälillä, kokemuksella ja ansiokkaalla työllään yhdistykset ovat saaneet puun hintaan nostetta. Kun kysytään, onko metsänhoitoyhdistyksille nykymuodossaan tarvetta, pitää samalla kysyä, onko puuntuottajien edunvalvonnalle tarvetta.

En koe nykyjärjestelmän millään tavoin rajoittaneen oman metsäomaisuuteni hoitoon liittyvää päätöksentekoa.

Lisäksi olen ollut tyytyväinen metsänhoitoyhdistykseltä saamiini palveluihin. Vaikka työ joskus tuntuu kalliilta, koen sen pitkässä juoksussa edullisena verrattuna siihen, että työt olisi teetetty esimerkiksi yhtiöiden hoitosopimusten kautta.

En ymmärräkään väitteitä, joiden mukaan yhdistykset olisivat automaattisesti tehottomampia palveluiden järjestäjiä. Metsänhoitoyhdistykset eivät lain sallimia poikkeuksia lukuun ottamatta rahoita metsänhoitotöitä tai puukauppaa metsänhoitomaksulla.

Mikään ei puolestaan estä metsäyhtiöitä subventoimasta metsänhoitopalveluita tarjoamalla vakioasiakkaiden houkuttelemiseksi ”ilmaisia” palveluita.

Ilmaisia lounaita saati palveluita ei ole olemassakaan. Terveellä pohjalla toimivassa liiketoiminnassa palveluiden järjestäjä perii katteensa ennemmin tai myöhemmin: jos ei suoraan, niin sitten metsänomistajan puukauppatulon vähenemisenä.

Verovähennyskelpoisen metsänhoitomaksun maksamista suurempaa epävarmuutta puu- ja metsänhoitomarkkinoilla aiheuttavat nähdäkseni muun muassa metsätilojen pirstoutuminen ja metsänomistajien ikääntyminen.

Yhä useampi metsänomistaja asuu kaupungissa eikä tiedä lainkaan, miten saisi omasta metsästään tuloa. He tarvitsevat ja haluavat edelleen asiantuntevaa neuvontaa.

Olen erityisen huolestunut siitä, että jos mhy-laki kumotaan tai toimintaedellytyksiä muuten merkittävästi heikennetään, heikkenee samalla metsänomistajien neuvonta.

Ketjureaktiona tästä voi seurata metsänomistajien passivoituminen entisestään ja sitä kautta negatiivisia vaikutuksia metsänhoidon työmääriin ja puun saamiseen markkinoille.

Metsänhoitoyhdistykset perustettiin aikana, jolloin metsänomistaja oli ostajien kynsissä täysin avuton. Silloinen laki metsänhoitoyhdistyksistä varmisti yhdistysten toimintaedellytykset.

Metsänhoitoyhdistyslain muutostarvetta perustellaan, osin aiheestakin, yhteiskunnan ja metsänomistusrakenteen muutoksilla.

Vaikka toimintaympäristö muuttuukin jatkuvasti, nykypäivän puukauppakartelli todistaa, että syyt, miksi vahvat metsänhoitoyhdistykset synnytettiin, ovat edelleen olemassa. Metsänhoitoyhdistykset ovat metsänomistajien tarkoittama vastavoima teollisuudelle, jota tarvitaan edelleen.

Koirat haukkuu ja karavaani kulkee, mutta kuka muu hoitaa metsänomistajan etua kuten mhy?

Hannu Riihimäki
Janakkala

Verovapaus

Maatalousmaako kiinteistöverosta vapaa? Ostamastani noin hehtaarin pellosta kiinteistövero noin 80 euroa vuodessa.

MTK nukkuu

Tilusjärjestelyistä

Älkää lähtekö mukaan. Parhaat pellot valitsevat ne joilla on isoimmat maatilat.

Näin meillä

Hinnoissa eroa

Suuret erot työkalujen hinnoissa sähkömiehellä verrattuna kaivinkonemieheen. Käyttökustannuksista puhumattakaan.

Ikl

Katsotaan peiliin

Me osuuskaupan jäsenet olemme yhdessä syyllisiä kotieläintuotannon ahdinkoon. SOK on vuosia sanellut ehdot tuottajille. Tuontilihaa saa kaupata tappiollakin.

Ei nimimerkkiä

Ydinvoimasta

Ne Japanin 48 voimalaa ovat käytössä parissa vuodessa. Niin, että hyvässä seurassa ollaan.

Ydinvoimafani

Ajattelemista

Ajattelemisen aihetta antaa viljelijöillekin la 12.5. klo 12.35 TV1:llä uusintana tuleva Dokumenttiprojekti.

Vapaa Amerikka

Tasapuolista?

Huoltovarmuuskeskus on etelä-suomalaisten viljelijöiden asialla, onhan syksyllä hyvät markkinat heidän viljoilleen.

Puolueellista

Tuottoa

Tänä keväänä tiedetään lopultakin, mikä on maatalouden tehokkain ja tuottavin hankinta! Se on oja.

Monelle tuntematon

Uraania

Ympäristöministeriön virkamiehiltä on kadonnut viimeinenkin järki. Mummun pikku pissi vaarallista, mutta uraanivesi ei. Käsittämätöntä.

Virat vaihtoon

Ovatko vihreät ötköitä vahtimassa, kun eivät huomaa, että uraanivesi valuu ihmisten takapihoille. Onko oma lehmä ojassa?

Ei nimimerkkiä

VIERASKOLUMNI

Uuteen maatalouteen

Maa on heräämässä kesään. Kuovit laskeutuvat Pohjanmaan vielä ruskeille pelloille. Yöjunan ikkunasta näen tulvivan Siikajoen, joka voimallaan murtaa penkereitä ja katkoo jopa teitä. Lapissa satoi eilen lunta.

Tulen ajatelleeksi Mosel-jokea ja sen hedelmällisiä rinteitä. Viiniköynnökset työntävät jo uutta versoa. Muistan niiden välissä kukkivat voikukkameret.

Kyproksella appelsiinit ovat jo kypsyneet.

Eurooppalainen yhteinen maatalouspolitiikka on suuri ihme. Viljelijöiden tarpeiden huomioiminen maanosamme niin kovin erilaisissa olosuhteissa on enemmän kuin haastavaa.

Parlamentin päättäjiltä ja komission virkamiehiltä vaaditaan melkoista matemaattista taitoa ja luonnontietämystä, jotta maanviljelijät Euroopan eri kolkilla saavat maasta elantonsa ja vieläpä kykenevät tuottamaan ruokaa Euroopan unionin noin 500 miljoonaiselle väestölle.

Tosiasiassa maataloudessakin Eurooppa tarvitsee muuta maailmaa ja päinvastoin. Ruokittavia suita on jo yli 7 miljardia, ja joka hetki putkahtaa uusia nälkäisiä asukkaita rajallisten resurssien maapallolle.

Yhteisellä maatalouspolitiikalla tulisi huolehtia ruoan riittävyydestä myös köyhimmissä maissa. Tärkeää olisi kyetä takaamaan omavaraisuus myös kansallisella tasolla niin pitkälle kuin mahdollista esimerkiksi luonnonolosuhteiden muuttumisen varalta.

Eurooppalainen maatalous vaatii uudenlaista ajattelutapaa. Ruoantuottamisen ohella tarvitaan ympäristöstä huolehtimista, uusiutuvien energioiden tiloille tuomista sekä kuluttajien vaatimuksiin entistä parempaa vastaamista.

Luonnonmukaisesti tuotetun ruoan kysyntä näyttää edelleen kasvavan.

Kaikkiin näihin haasteisiin vastaamisessa suomalainen viljelijä on edelläkävijä.

Ongelma eurooppalaisittain on karttamerkkien puuttuminen. Jos viljelijä ei pysty suunnittelemaan työtään pitkäjänteisesti tai tiedä käytössään olevan rahan määrää työnteko häiriintyy. Ylimääräinen byrokratia vie sekin aikaa varsinaiselta työltä.

Odotamme cap-uudistusta kuin kuuta nousevaa. Toivottavasti se toteutuu aikataulussaan, jotta maatiloille saadaan työrauha.

Toivon mukaan uudistus tukee myös pieniä viljelijöitä, sillä perheviljelmillä tulee olla oma paikkansa eurooppalaisessa maataloudessa.

Ja toivottavasti viherryttämistoimenpiteet ja maaseudun kehittämiseen suunnatut tuet ovat vaikuttavuudeltaan sellaisia, että ne parantavat aidosti ympäristön ja vesistöjen tilaa ja edistävät elinkeinoiltaan ja kulttuuriltaan rikkaan maaseudun kehittymistä.

SATU HAAPANEN
on kansanedustaja (vihr.).

satu.haapanen@eduskunta.fi

VIIKON KYSYMYS

Aiotko rakentaa tai remontoida tänä vuonna?

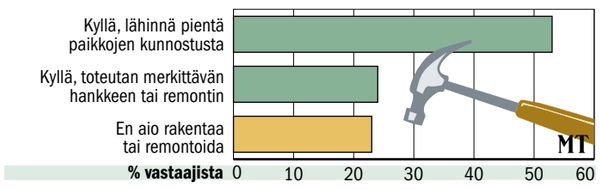

Odotettavissa pientä remonttia

Kyllä, luvassa on lähinnä pientä paikkojen kunnostamista, vastasi 52 prosenttia MT:n verkkolehden viikon kysymykseen. Tällä viikolla kysyttiin, aiotko rakentaa tai remontoida tänä vuonna.

”Kevään tullen aina herää katsomaan uusin silmin, kun talvihorros kaikkoaa. Viime vuoden maaliskuussa maalasimme keittiön kaapit uudelleen, tänä keväänä sauna mustaksi ja pesuhuoneen laatat harmaan sävyisiksi. Kyllä vaihtelu virkistää, kun on samoja seiniä katseltu 20 vuotta!” nimimerkki Suti käteen ota! maalailee.

Remontin tarvetta taloista löytyy, oli halua remonttiin tai ei.

”Paikkojen eriasteista kunnostusta joka vuosi osuu jokaiselle, joka omistaa yhdenkin rakennuksen. Tänä vuonna teemme vain vastaantulevat välttämättömät korjailut. Ensi vuodeksi on suunnitteilla keittiöremontti, mutta se onkin jo toinen juttu!” Klupsu kirjoittaa.

Samaa mieltä on nimetön henkilö, jolla korjattavaa riittää.

”Just niin, Klupsu! Aina on uutta korjattavaa tiedossa. Meillä olisi tänä kesänä tiedossa vanhan kivinavetan välikaton uusiminen, osin myös tiilikaton korjaus. Talvimyrskyn jäljiltä pitäisi korjata (uusia) 4 peltistä liukuovea, asentaa autotalliin sähköt ja kippiovi sekä korjata betonilattiaa...”

Tulojen niukkuus voi rajoittaa työmaan kokoa.

”Kyllä eläkeläisen tulot ovat niin pieniä, että saa tyytyä pieneen pintaremonttiin ja katsomaan kun aika tekee tehtävänsä ulkorakennuksille! Rakentaa joudun veroeurojen muodossa. Kunnallisvaaleissa remontoin sitten lisää. Näin sitä on päätetty hyvässä-seurassa, mettä-varisten kanssa!” linjasi nimimerkki Autiotila/tuottamaton.

24 prosenttia vastaajista toteuttaa suuri suuntaisen rakennusprojektin. Esimerkiksi nimimerkki Mummo rakentaa lämmitystä.

”Kyllä olen jo tehnyt aika mittavan uudistuksen lämmityspuolelle. Ennen kaikkea ajatuksena kotimainen, nyt kesän aikaan ilmainen luonnonvarojen hyödyntäminen. Ja muutaman vuoden kuluttua jatkan vielä lämmityksen kotimaisuus/luonnonvara teemaa.”

24 prosenttia ei aio rakentaa tai remontoida lainkaan. Kysymykseen vastasi 499 henkilöä.

Milloin pelloille päästään?

Nyt kysytään kevään etenemisestä. Milloin arvelet pääseväsi peltotöihin?

Käy osoitteessa *www.maaseuduntulevaisuus.fi* kertomassa oma arviosi.

AIMO VAINIO

Uudistettu suojelu on susi lampaiden vaatteissa

Mediassa vellova tärkeä luontokeskustelu käy yli äyräiden. Palstatilan valloittanut yksipiippuinen luonnonsuojelu on alkanut hämmentää ja järkyttää luonnottomilla vaatimuksillaan myös jo pitkään tasapainossa ollutta, yleisesti maassamme ja EU:ssa hyväksyttyä kestävää susipolitiikkaamme.

Tuki on haettu kierosti EU:sta. Lakiin on salakavalasti ujutettu tavoitteet, että kasvatetaan ja levitetään tämän lihaa syövän suurpedon reviiri käsittämään Suomessa myös ihmisen vuosisataiset asuinpiirit.

Betonibunkkerista katsottuna tämä on kai vain muuta merkitystä vailla oleva suden suojelutoimenpide. Tärkeästä suojelusta on tulossa vaarallisesti susi lampaiden vaatteissa.

Suurelle osalle suomalaisista tämä uusimuotoinen pakkosyötetty menettely on jopa käsky valmistautua jättämään kotitanhuansa 40-luvun karjalaiseen evakkotapaan. Se on ikävää mannaa susivihalle ja tsunami koko sinänsä tärkeälle luonnonsuojelulle.

Vastaavanlainen nurjaperusteinen suojelu on ujuttautumassa yhteiskuntaamme koko maamme luonnollisia arvoja ja tulevaisuutta vaarantavasti. Lakaistaan maton alle totuudet, kuinka koko Suomi nosti itsensä kehitysmaasta hyvinvointivaltioksi.

Syvällisellä kokemuksella rohkenen vakuuttaa, että suomalainen järjestäytynyt metsästäjä seuroineen ja näiden edunvalvoja, Suomen Metsästäjäliitto, ovat sarallaan pitkän askeleen edellä pelkkiä suojelijoita.

Mutta metsästäjät ovatkin luonnon hoitajia.

Ennen vallanhaluisten suojelijoiden kaappausta myös susipolitiikassamme vallitsi laaja harmonia: ihmisillä ja susilla oli oma reviirinsä, rajanvartijana metsästäjä. Molemmat kunnioittivat ja kavahtivat toisiaan, pelkotiloja ei ollut, eikä sutta uhannut sukupuutto. Ei laskettu eikä ollut kiistaa petojen määristä, reviirien välinen kunnioitus riitti ja ratkaisi.

Aika hoitaa kuitenkin susikysymyksen. Metsästäjiä tullaan pyytämään apuun. Yksioikoinen, etten sanoisi kieroutunut, suojelu ja sen mallioppilaaksi julistautuminen jopa valtiovallan taholta ovat sen sijaan todellisia kohtalon kysymyksiä Suomelle.

Luonto antimineen on ollut ja tulee olemaan meidän ”öljymme”.

Jos Suomi turvautuu nykysuuntauksen tavoin pelkkiin suojeluihin, lukuihin, laskutikkuihin ja palveluihin hoitamatta ja hyödyntämättä luontoa, vaarantuvat rahamme, palkanmaksukykymme, työmme ja ruokamme. Elämä pysähtyy. Kaupungeissa ja maaseudulla. Suojelijankin.

Metsästäjä kannattaa siis ottaa jälleen esikuvaksi ennen kuin on myöhäistä. Tervetuloa luonnonsuojelijat mukaan.

Jokaisen kanssaihmisen ja päättäjän kannattaa miettiä, minkälainen Suomi olisi ilman luonnon hoitajia ja hyödyntäjiä, vapaaehtoiset metsästäjät mukaan lukien. Kannustavia kiitoksia rakennellen

Esko Eela
teollisuusneuvos
Suomen Metsästäjäliiton kunniapuheenjohtaja

Ihmismassa lämmittää ilmakehää

Viimeksi kuluneen 30 vuoden aikana on ihmisiä huolestuttanut ennustettu ja osin todettukin ilmakehän alaosan lämpiäminen. Samaan aikaan on maapallon väkimäärä kasvanut yli miljardilla henkilöllä. Kasvu on ollut suurinta Kaakkois-Aasiassa ja Afrikassa.

Miljardi ihmistä painaa noin 70 miljoonaa tonnia. Sellainen elävä massa tuottaa 30 vuoden aikana suunnattoman määrän lämpöenergiaa.

Energia, kuten aine, on häviämätöntä. Osa siitäkin energiasta karkaa avaruuteen, kun ilman vesihöyry tiivistyy sateeksi pilvissä.

Samansuuntainen lisääntyminen koskee myös muuta eläinkuntaa.

Teuraseläinten määrä on kasvanut maapallolla sadoilla miljoonilla tonneilla. Eläimet tuottavat elintoimintojen ylläpitämiseen energiaa kuten ihmisetkin. Tästä seuraa tuotetun energian kaksinkertaistuminen.

Energian tuottamiseen tarvitaan happea. Hengityksessä ilman happi muuttuu hiilidioksidiksi. Sitä tulee alailmakehään miljardista ihmisestä ja sadoista miljoonista teuraseläimistä hirvittävän paljon. Saman kaasun lisäys on myös valtava, kun noita eläin ja ihmismassoja liikutellaan pitkin maita ja meriä.

Tässä on syytä kerrakseen selitykseksi kansainvälisille lämpötilan mittauksille.

Voidaan todeta, että ihmiskunta tuottaa alailmakehän muuttumisen lämpimämpään suuntaan.

Se, miten paljon vaikuttaa jatkuva lentoliikenne maailman metropolien välillä on toinen kysymys, ja se ei tunnu maan pinnalla tallaavien elämässä.

Eelis Pulkkinen
fil. lis.
Ylitornio

Pyhä kiekko – kohti Karjalaa

Urheilu on Suomessa pyhä asia, ja jääkiekko on kansallislajimme. Moni seuraakin jääkiekkoa enemmän kuin mitään muuta toimintaa yhteensä.

Työpaikoilla ja kodeissa kiekosta puhutaan paljon urheilujuomia unohtamatta. Markkinointi asian ympärillä on mittavaa, ja kansallistunnetta pyritään nostamaan juomalla aina lisää Karjalaa.

Esimerkin voimaa ei ymmärretä eikä haluta nähdä laajasti ajateltuna.

Nykytilanteessa ahneuden ja ylipainon kasvaessa yhä suurempiin mittoihin on mielestäni syytä pitää jäähyparaveri asian ympärillä.

Itse suuntaisin urheiluun käytettävää rahaa enemmän koko kansan kuntoa edistäviin hankkeisiin. Tällä olisi myös enemmän vaikutusta niin työhyvinvointiin kuin eläkeiän nostamiseen.

Moniarvoisen ja urheilevan yhteiskunnan puolesta

Marko Hoikkaniemi
kirjailija
Haukipudas

Lukijalta-osasto

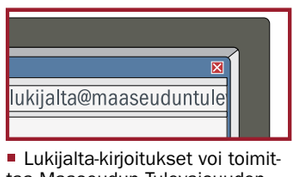

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
- Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”.
- Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*